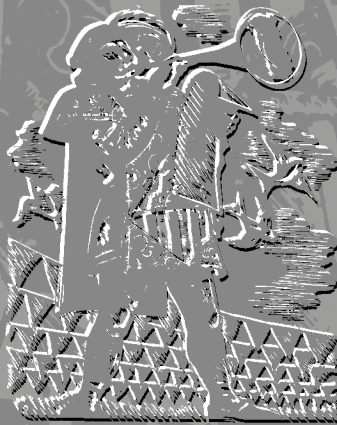

Convit a la Festa

Xavier Vernetta

Festa Major, 4 d'agost de 2021
Vilanova i la Geltrú

AJUNTAMENT DE
Vilanova i la Geltrú

XAVIER VERNETTA

Nascut a Barcelona l'octubre de 1956. Escriptor. Llicenciat en Geografia i Història per la Universitat de Barcelona i també en Filologia Catalana per la mateixa universitat. Catedràtic de literatura a l'ensenyament secundari.

Durant alguns anys va dirigir les col·leccions Esparver, Esparver jove i Petit Esparver d'Edicions de la Magrana. Entre 1995 i 2005 va formar part del consell de redacció de la revista *Faristol*, dedicada a la literatura infantil i juvenil. Va ser coordinador dels primers números de l'edició digital de la revista.

Ha escrit les novel·les *Dies de pluja* (2003), *País de llops* (2010), *Els anys salvatges* (2012) i *Qui et vol fer mal?* (2015). També és autor del recull de narracions *Parlem d'amor*, que va editar Proa l'any 2006. La seva darrera novel·la és *Boira, octubre, revolta* (2019), editada per Saldonar.

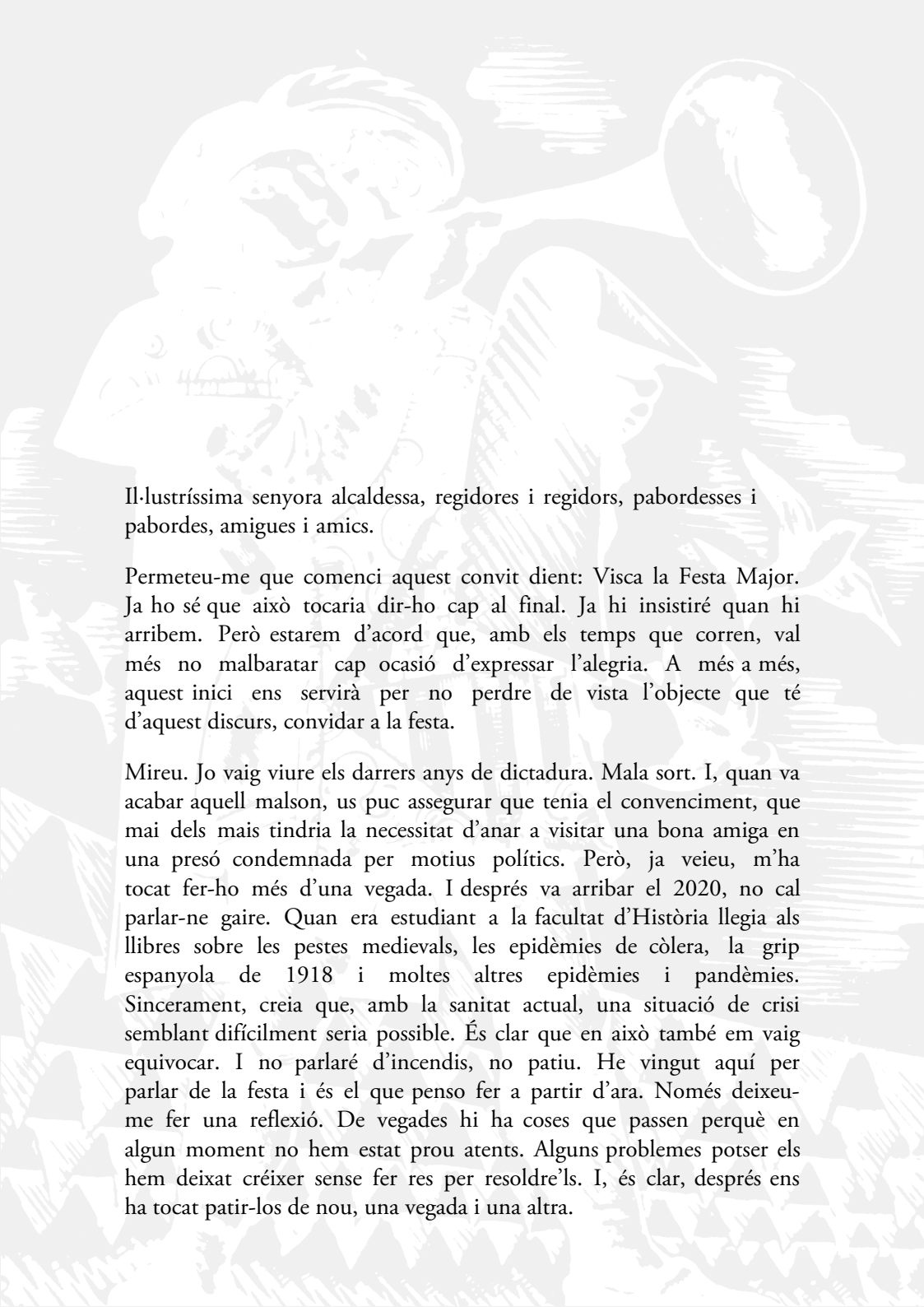
Una part important de la seva obra ha estat dedicada a un públic jove. Entre les novel·les juvenils que ha escrit destaquen, per l'acceptació que han tingut, *Somni de Tànger*, traduïda a l'esquerra amb el títol *Tanger-eko ametsa*; *Sense adreça coneguda*, amb una versió en còmic editada per *Cavall Fort*, i *El pare és un Tarambana*. També ha escrit diversos contes infantils, com *Roberluxtina i la reunió de les bruixes*, editada per Cruïlla.

Amb la intenció de posar un llibre clàssic imprescindible a l'abast de tothom, ha publicat, amb la complicitat d'Edicions 62/Educaula, una versió del *Llibre de les bèsties* de Ramon Llull, que confronta l'original de Llull amb un text adaptat a la llengua actual.

Els darrers anys ha participat, amb tres novel·les breus, en el projecte editorial internacional Fiction Express de llibres editats en línia amb la col·laboració dels lectors.

Entre altres, ha guanyat el premi Lleida de Narrativa per la novel·la *País de llops*, el premi de narrativa d'Enciclopèdia Catalana pel recull de narracions *Parlem d'amor* (Ed. Proa) i el premi de narrativa infantil i juvenil Cifre de Colònia, per la novel·la juvenil *El pare és un Tarambana*. La creació de la novel·la *Dies de pluja* va rebre una beca de creació de la Institució de les Lletres Catalanes.

Actualment està treballant en diversos projectes novel·lístics que esperem que arribin aviat a les llibreries.

Il·lustríssima senyora alcaldessa, regidores i regidores, pabordesses i pabordes, amigues i amics.

Permeteu-me que comenci aquest convit dient: Visca la Festa Major. Ja ho sé que això tocaria dir-ho cap al final. Ja hi insistiré quan hi arribem. Però estarem d'acord que, amb els temps que corren, val més no malbaratar cap ocasió d'expressar l'alegria. A més a més, aquest inici ens servirà per no perdre de vista l'objecte que té d'aquest discurs, convidar a la festa.

Mireu. Jo vaig viure els darrers anys de dictadura. Mala sort. I, quan va acabar aquell malson, us puc assegurar que tenia el convenciment, que mai dels mais tindria la necessitat d'anar a visitar una bona amiga en una presó condemnada per motius polítics. Però, ja veieu, m'ha tocat fer-ho més d'una vegada. I després va arribar el 2020, no cal parlar-ne gaire. Quan era estudiant a la facultat d'Història llegia als llibres sobre les pestes medievals, les epidèmies de còlera, la grip espanyola de 1918 i moltes altres epidèmies i pandèmies. Sincerament, creia que, amb la sanitat actual, una situació de crisi semblant difícilment seria possible. És clar que en això també em vaig equivocar. I no parlaré d'incendis, no patiu. He vingut aquí per parlar de la festa i és el que penso fer a partir d'ara. Només deixeu-me fer una reflexió. De vegades hi ha coses que passen perquè en algun moment no hem estat prou atents. Alguns problemes potser els hem deixat créixer sense fer res per resoldre'ls. I, és clar, després ens ha tocat patir-los de nou, una vegada i una altra.

Penso que precisament aquí és on la festa té el seu màxim sentit. Tant si tot va bé, com quan van mal dades, totes les festes populars, i la Festa Major és la més gran de totes, són una manera de netejar l'esperit, de carregar energia, de treure teranyines del cervell per encarar el futur amb més intel·ligència, de deixar sortir l'alegria que tots tenim dins nostre i que de vegades ens costa molt deixar que surti enfora.

Hi ha qui creu que el sentit de la festa és només la diversió, que representa simplement un parèntesi en la vida quotidiana per continuar després fent el mateix que abans. Jo en canvi penso que la festa és molt més, que té propietats higièniques, regeneradores.

Sovint he sentit dir a Bienve Moya... Penso que en Bienve deu ser la persona més esmentada als convits a la festa després de la Mare de Déu de les Neus. En Bienve Moya, deia, defensa que la festa és l'espai de trobada de tota una societat, perquè hi participa, o hi pot participar, tothom, del més petit al més gran i de la més rica a la més humil. Dit d'una altra manera, la festa som nosaltres. No només perquè hi participem, sinó perquè som promotors, actors, dissenyadors, espectadors i protagonistes d'aquesta meravellosa celebració col·lectiva.

Sóc barceloní, què hi farem. A Vilanova vaig arribar per primera vegada un dia de març de 1987. Era un diumenge de Carnaval, el dia de les Comparses. Un amic que havia viscut molts anys a Vilanova m'havia parlat d'aquesta dolça follia que són les Comparses i vaig voler veure-la en directe. Després d'aquest primer dia en van venir molts d'altres. Per resumir, vaig decidir de quedar-me a Vilanova. La ciutat m'havia seduït, m'hi vaig enamorar. També em vaig enamorar d'una vilanovina, però això és una altra història.

En aquest procés de seducció, a més de les festes que vaig anar descobrint, Sant Antoni i sobretot la Festa Major, també van influir altres factors que suposo que són molt personals, però us els explicaré. Aquell primer diumenge de Comparses em va cridar molt l'atenció el disseny de la plaça de la Vila, que em recordava molt l'arquitectura colonial cubana. Vaig preguntar i la gent que anava coneixent em parlava de l'Havana Xica, dels indians de Vilanova, d'en Josep Tomàs Ventosa, de l'agermanament de Vilanova amb Matanzas...

Us he de dir que per a mi l'illa de Cuba és molt important i sempre hi he tingut un lligam molt especial malgrat que he visitat l'illa una sola vegada. El meu pare hi va néixer aviat farà cent anys, el 1923. Va néixer a Santiago de Cuba i va viure fins als vuit anys a l'illa, entre Santiago, Camagüey i L'Havana. Malgrat que no hi va tornar mai, el pare sempre es va considerar en certa manera cubà, i de fet els seus amics de tota la vida el coneixien pel *cubano*. El pare sempre estava pendent del que passava a Cuba i me'n parlava constantment fins que va aconseguir inocular-me aquesta estimació per l'illa.

A Vilanova vaig descobrir unes traces de *cubanitat* que em van ajudar molt a considerar-me cada cop més vilanoví, encara que fos vingut de fora. Això i la gent, és clar.

Una altra coincidència entre Vilanova i Cuba em va cridar l'atenció. A Santiago de Cuba la gran festa és el carnaval, i el fan precisament a l'estiu, al mes de juliol. Una explosió estival d'alegria, com és per a nosaltres la Festa Major d'agost.

Vilanova, com totes les ciutats, la coneixes de mica en mica. Un poeta i polític uruguaià, Emilio Frugoni, solia dir que "Las ciudades son libros que se leen con los pies". Seguint el seu consell, he caminat molt per Vilanova i, a poc a poc, he anat llegint moltes pàgines de la vila fins a conèixer alguns dels seus infinits matisos.

Vilanova per a mi és una ciutat de la mida justa, prop del mar, a la falda de muntanyes, acollidora, llunàtica, poètica, treballadora, creativa, industrial, pescadora i pagesa.

La festa és important, suposo que hi estem d'acord, però tinc el convenciment que qui sap fer millor la festa és la gent que treballa. La festa popular no crec que pugui sortir d'una societat ociosa, sinó que és fruit d'una feina col·lectiva, d'un esforç agradable, però esforç al capdavall. Com cantava Adriano Celentano: "Chi non lavora non fa l'amore", qui no treballa no fa l'amor, ni la festa, ni gairebé res.

He parlat de la festa i d'aquesta ciutat que he arribat a estimar tant. Us he de confessar que se'm fa difícil encabir tota Vilanova, i la Geltrú, i Baix-a-Mar, i tots els indrets de la ciutat, en una intervenció que ha de ser necessàriament breu.

En conclusió. Avui comencem la Festa Major de 2021. De fet fa dies que ja s'ensuma, amb activitats paral·leles a la gran festa de l'estiu. Aquest any potser trobarem a faltar alguna cosa que la prudència ha aconsellat ajornar, però no cal patir, l'any vinent ho farem tot més gran, millor i amb molta més energia. De moment, Festa Major. Amb vestits blancs. En directe o a través d'una pantalla. Potser en alguns actes presencials haurem de seure en lloc d'estar dempeus, però hi serem, amb les mans netes, emmascarats, vacunats si pot ser, amb distàncies raonables i sense amuntegar-nos, que necessitem que corri l'aire.

Ara mateix comencem amb el Convit a la Festa, i de seguida, morterets, balls, actuacions, exposicions, cercaviles, Vot del Poble i un castell de focs que omplirà el cel de tota la vila d'estels.

No noteu aquell pessigolleig a la panxa que precedeix l'inici de la Festa Major? Aquesta sensació em recorda un poema de Vinícius de Moraes que cantava en italià l'Ornella Vanoni: "...sento crescere la voglia, la pazzia, l'incoscienza e l'allegria di morir d'amore insieme a te...". És a dir: "sento créixer el desig, la follia, la inconsciència i l'alegria... de morir d'amor al teu costat". Però això també és una altra història.

En definitiva, que la festa és la vida i us convido a gaudir-ne.

I tornem a l'inici, perquè la Festa Major ens recorda que estem dins d'un cicle que ens permet any rere any renovar-nos i alimentar el futur.

Visca Cuba lliure.

Visca Catalunya lliure.

Visca Vilanova i la Geltrú.

Visca la Festa Major.

CONVITS A LA FESTA

- 1985 Josep Piera
- 1986 Mª Mercè Marçal
- 1987 Gabriel Janer Manila
- 1988 Pere Verdaguer
- 1989 Josep Mª Carandell
- 1990 Ignasi Riera
- 1991 José Agustín Goytisolo
- 1992 Antoni Marí
- 1993 Oriol Pi de Cabanyes
- 1994 Isabel-Clara Simó
- 1995 Josep Albanell
- 1996 Màrius Serra
- 1997 Biel Mesquida
- 1998 Josep-Vicent Marquès
- 1999 Olga Xirinacs
- 2000 M. Pau Janer
- 2001 Jordi Llavina
- 2002 Antoni Puigverd
- 2003 Antoni Dalmau
- 2004 Joan Daniel Bezsonoff
- 2005 Magda Bandera
- 2006 Francesc Pascual Greoles
- 2007 Rafael Argullol Murgadas
- 2008 Miquel DescLOT
- 2009 Ramon Solsona
- 2010 Teresa Franquesa i Codinach
- 2011 Teresa Costa-Gramunt
- 2012 Montserrat Guibernau i Berdun
- 2013 Francesc-Marc Álvaro
- 2014 Patrícia Gabancho
- 2015 Mercè Foradada Morillo
- 2016 Maria Rosa Nogué i Almirall
- 2017 Manuel Cuyàs
- 2018 Empar Moliner
- 2019 David Castillo
- 2020 Ferran Palol

Boix portada d'Enric C. Ricart

Edita: Ajuntament de Vilanova i la Geltrú